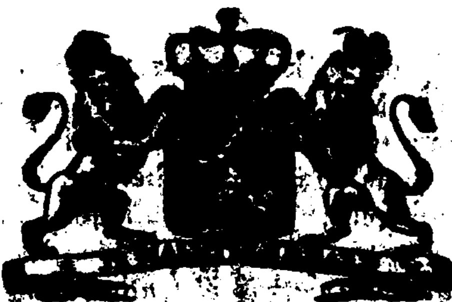
N°. 49.

A°. 1834.

DONDERDAG DEN 19den JUNIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 22 April.

De *Dusseldorff. Zeitung*, meldt uit Weenen, dat een koerier aan het Kabinet der Tuilerieën afgezonden is om aan het Fransche Gouvernement de verklaring over te brengen: dat, indien het kanton Bern ongeacht het bevel van het voorzittend kanton, de Poolsche en andere revolutionnairen niet terstond verdrijft, de Duitsche Bondsvergadering eene aanzienlijke armee Bondstroepen in Zwitserland zal doen binnenrukken. Daarbij moet tevens zijn te kennen gegeven, dat Zwitserland, door de uitlandsche demagogen en vreemde muiters op te nemen, zich met de overige staten van Europa in eene vijandige betrekking gesteld heeft. Wijders is nog te dezer gelegenheid de verklaring gegeven, dat de Duitsche Bondsvergadering geenen burgerkrijg in Zwitserland gedoogt, en derhalve de aanbieding van het voorzittend kanton, om 30,000 man tegen Bern te laten ageeren, niet aanneemt, maar zelve wil handelen; ten slotte is aan het Fransche gouvernement te verstaan gegeven, dat eene vreemde interventie in deze aangelegenheid door de Duitsche Bondsvergadering als eene oorlogsverklaring zal worden aangezien.

Het *Journal des Débats* heeft den volgenden brief ontvangen uit Lyon, dd. 14 April:

De Allée de l'Arc, de Herberie, de place St. Nizier en de rue Lanterne zijn door de troepen stormenderhand ingenomen, die daarna alleen trachtten zich in die positie te versterken. Dáár eens wel gevestigd zijnde, wachtte men de *anarchisten* af, en ging streng met hen te werk. De strijd was verschrikkelijk: kogels, granaten en blikken dozen hebben veel nadeel toegebragt, en eene door den vijand belegerde stad zoude niet meer hebben kunnen lijden.

Deze strengheid heeft aanleiding gegeven tot het herstel der rust; wij achten ons gelukkig, dat de burgerkrijg slechts vier dagen heeft geduurd, het aan de stad Lyon toegebragte nadeel is onberekenbaar.

Het gevecht was voornamelijk een artillerie-gevecht; men heeft met kanonschoten van alle kanten het vuur der insurgenten moeten beantwoorden.

Men schrijft van de Reuss, van 4 April: Zwitserland zal verlangen dat Neufchatel of geheel Zwitsersch worde, of zich geheel afscheide van Pruisschen. Eene basterdvereeniging wil men niet langer. Aan deze, voor het gezonde verstand eenvoudige en duidelijke stelling zullen de eedgenooten vast houden. En wanneer eene geheele vereeniging met Zwitserland niet tot stand kan komen, zal men zich over de geheele afscheiding van Neufchatel gemakkelijk troosten.

Men meldt uit Hamburg: De verschillende artikelen, betreffende de toetreding onzer stad tot het Duitsche Tolverbond, welke, alsof zij van hier waren ingezonden, in onderscheiden buitenlandsche bladen voorkomen, zijn zoo zeer in strijd met het hier bijna algemeen heerschende gevoelen in dit opzigt, dat men gerustelijk betwijfelen mag, of dezelve wel hier zijn geschreven geworden.

Uit Amerika is de teekening ontvangen van eene stoommachine die aldaar is in werking gebragt, en tevens als stoomboot en als stoomrijtuig dient. Te land gaat deze *amphibie* op vier wielen, komt zij echter aan eene rivier over welke geene brug ligt, zoo begeeft zij zich zonder verderen omslag te water, alsdan rusten de wagenwielen, en een in het midden aangebragt waterrad stelt zich in beweging. Deze stoomboot-wagen heeft den vorm eener krokodil.

(Amsterd. Courant en Alg. Handelsblad.)

MENGELINGEN.

IETS OVER DEN STRIJD TUSSCHEN DE FABRIJKDEPARTEMENTEN IN HET NOORDEN EN DE WIJNLANDEN IN HET ZUIDEN VAN FRANKRIJK.

Te midden der wellevende formen, welke de stellers van het volgende artikel hebben in acht genomen, straalt de verbittering door, welke de zoo nadrukkelijke petitie der Bordeleezen, bij de Fransche regering gewekt heeft.

Men heeft, gedurende eene zitting, het vraagstuk der nijverheid al zeer van den grond op beginnen te behandelen. Alvorens de voorwaarden van den arbeid te regelen, heeft men de openbare orde, zonder welke er geen arbeid mogelijk is, te hulp moeten snellen; men heeft de uitgevers der bladen moeten verjagen en de associatien sluiten; men heeft ondervragingen, staatkundige belijdenissen, persoonlijke daadzaken, zoo vele bouwstoffen van onderscheiden aard, welke de toekomstige geschiedschrijvers van 1830 zullen kunnen gebruiken, moeten doorstaan, en deze afmattende voor-arbeid eenmaal doorgewerkt zijnde, zal de kracht te kort schieten, om de vreedzame herziening onzer toltarieven te beginnen. Erkennen wij toch, dat staatkundige hartstogten de belangen van een land uitnemend bevorderen!

De wet op de Douanen zal weinig betreurd worden door hen, die geene andere mogelijke oplossing zien van de moeijelijkheden, welke de handels-wereld ontrusten, dan in de uitkomst, welke zij dan ook zij, van den begonnen worstelstrijd tusschen de twee beginselen, die van uitsluiting en van vrijheid. De reden, welke wij hebben, om met leedwezen dit nieuwe uitstel aan te kondigen, is dat het ons voorkomt dat juist de discussie bewezen zou hebben, hoe ijdel de geheele strijd was; zij is, dat het driejarig stilzwijgen der wetgeving de inbreuken der ideologie (het najagen van bloot bespiegelende begrippen) op het grondgebied van daadzaken en gezond verstand maar al te zeer begunstigd heeft; zij is, dat het tijd wordt dat eene stemming der kamer nog eenmaal die waarheid bekrachtige, welke de exposé van beweegredenen en de rapporten van commissien vruchteloos, sedert 1826, drie of viermaal achter elkander verkondigd hebben, te weten dat de vraagstukken van tarief een voor een, en volgens de daaraan bijzonder eigene omstandigheden, behooren behandeld te worden, en dat het even voordeelig wezen kan, omtrent het eene punt van een beperkend stelsel af te gaan, als hetzelve in een ander vol te houden.

Doch, alvorens wij verder gaan, hebben wij eene vraag met de wijnbouwers van het Gironde-departement te vereffenen. Wij hadden hen, ter behandeling van het al of niet gegronde hunner denkbeelden zelve, op het strijdperk der douane-wet geroepen. Daar dit terrein ons thans ontvalt, wenschen wij nogtans ons gegeven strijdpand te lossen; gelukkig daarin ten minste, dat de zoo treffend stoute vorm, in welken zij met hunne grieven opgetreden waren, naar den wensch aller vrienden der nationale eenheid opgehelderd geworden is! gelukkig dat de voorslag, om Frankrijk door middel te knippen, in hunne bedoeling nimmer de grenzen van eene academisch twistgeding te buiten gegaan heeft!

De stelling der wijnbouwers van Bordeaux op derzelver ware terrein terug gebragt, was deze: „*De nationale belangen van het zuiden van Frankrijk strijden met de materiele belangen van het noorden, en de huishoudelijke wetgeving doet sedert twintig jaren niets anders dan, ten voordeele dezer laatste, de eerste te grond te helpen.*" Zie hier nu, hoe men dit poogt te betoogen.

Men geeft aan de noordelijke helft tot opschrift: FABRIJKWEZEN, en aan de zuidelijke tot leus het woord: LANDBOUW. Dit gedaan zijnde, neemt men de beide volgende stellingen aan: ter eener zijde dat de minderheid der Fransche fabrijken aan dezelve niet toelaat te bestaan, dan beschermd door tarieven, die buitenlandsche mededinging terug stooten; van de andere, dat de hulp dier tarieven in geenen deele voor onzen landbouw noodig is, die hare voortbrengselen, wat prijs en hoedanigheid betreft, zoodanig levert, dat de voorrang haar op de Fransche markten steeds verzekerd blijft. Het besluit hieruit is gemakkelijk te trekken: de buitenlanders, wier fabrijkwaren wij weigeren te koopen, weigeren het koopen onzer landproducten, en daar die producten onze eigene behoeften verre te boven gaan, zoo lijdt de landbouw al de nadeelen van te grooten overvloed, terwijl dezelve tezelfder tijd gedwongen is, de werktuigen tot zijne bearbeidingen en de fabrijkgoederen, welke zijne arbeiders gebruiken, duur te betalen. Nu zijn, gelijk wij gezien hebben, de fabrijken het noorden, en het zuiden is landbouw. Derhalve wordt het zuiden aan het noorden opgeofferd.

Zie hier, wat wij antwoorden:

Het is niet juist, te beweren, dat het noorden van Frankrijk zuiver fabrijken is. Niemand is er die niet weet, dat deszelfs rijkdom aan landbouw minst genomen gelijkstaat met deszelfs rijkdom in kunstvlijt. Waaruit volgt, dat, zoo inderdaad bij ons de veldarbeid aan den fabrijkarbeid opgeofferd werd, die zoo bevoorregte gedeelte des koningrijks, voor de helft van zich zelve, tot het brandoffer zou toebrengen.

Even min ruimen wij in, dat het zuiden zuiver landbouwend zou wezen. Zoo het al waar is dat men het gerammel der weefgetouwen en het gebons der kamers in die departementen op onderling grooteren afstand hoort dan in de onze, zoo denken wij niet, dat wij ons dezelve mogen voorstellen onder de eenige gedaante van akkerman, herder af wijngaardenier. Er zijn, komt het ons voor, ijzersmelterijen in de departementen van den Gard, den Aveyron, de Pyreneeën; er worden kramerijen te Toulouse vervaardigd, lakens in de Aude en de Herault, zijde-waren te

Nimes, zeep en scheikundige zouten te Marseille. Zijn nu deze fabrijken en nog vele andere, meer dan die van het noorden in staat om, onder gelijke voorwaarden, met de vreemden te wedijveren? Deze onderstelling zal voorzeker door de ingezenders der petitie, die in elken regel de industriele minderheid van het zuiden uitbazuinen, niet aangenomen worden. En wordt zij het niet, wat wordt er dan, ten minsten voor zoo veel die fabrijken aangaat, van de voorgegevene onderlinge onbestaanbaarheid der twee deelen van het koningrijk?

3. Is de landbouw, in het zuiden, uit dit oogpunt beschouwd, gelukkiger dan de fabrijk-vlijt, en is de toepassing der algemeene tarieven voor dezelve van geen dienst hoegenaamd in het verschaffen van binnenlandschen aftrek aan deszelfs voortbrengselen? Te dezer gelegenheid zullen wij verzoeken, dat men ons veroorlooven eene daadzaak aan te voeren: zij is deze dat, telken male er gesproken is om het regt aan te roeren, hetwelk den invoer van vreemde granen beperkt, de zuidelijke departementen zich onder de onhandelbaarste verdedigers van het beperkingsstelsel gerangschikt hebben. Van welk geschreeuw, bij voorbeeld, heeft niet de vergaderzaal der wetgeving weergalmd, tegen het toelaten van granen in de entrepôts van Marseille? En dit geschreeuw, van waar ging het op, anders dan uit al de landgemeenten van Provence en van Languedoc? Uit deze daadzaak zullen wij het dubbel gevolg trekken, dat de granen een nog al vrij aanmerkelijk zuidelijk belang vormen, en dat dit belang in de vraag der tarieven niet weinig betrokken is. Zullen wij nu niet ook nog tot een soortgelijk besluit geraken, wanneer wij onderzoeken, in welke omstandigheden en op verlangen van wie de regten op de oliën, op de wollen, op de boomvruchten, op het was, op de meekrap, enz., ingesteld geworden zijn? En kan men wel te goeder trouw van meening wezen, dat de tegenwoordige wetgeving in Frankrijk de overhand had kunnen krijgen, indien zij aan gemelde schoone en rijke provincie niet hun regtmatig aandeel aan hare zorg en gunsten gegeven had? Bekleedde het zuiden op dat tijdstip, in de genegenheden van het bestuur, zulk eene ongunstige plaats, dat men gemakkelijk de schreeuwendste onregtvaardigheid ten aanzien van hetzelve had kunnen volbrengen? Bezat het niet zijne vertegenwoordigers in beide de kamers? Had het niet zijne uitverkorenen in den raad der ministers? Wanneer men de losscheuring der administratieve banden, welke hetzelve met het overige Frankrijk vereenigen, durft voorslaan, heeft men dan wel al die fabrijkanten, al die landeigenaars geraadpleegd, welker behoeften te allen tijde met derzelver volle gewigt in de schaal van wetgeving gedrukt hebben? Of liever, gij die van opoffering spreekt, zoudt gij begrijpen, dat hunne nijverheid, hunne eigendommen verbeurd verklaard moeten worden ten behoeven van een ander belang, waarvan wij nog niet gesproken hebben, van datgene voor hetwelk gij met regt vooringenomen zijt, want het is het uwe, maar aan hetwelk de hooge plaats, welke het onder de rijkdommen van den Franschen grond bekleedt, nimmer het regt zal geven zich, over de helft diens gronds, het regt van leenheer aan te matigen?

Een ding, zeker, is er, dat ons voor de toekomst van dat nieuwe koningrijk, hetwelk de wijnbouwers in het zuiden hebben willen stichten, ongerust maakt: te weten dat wij er vruchteloos die eenheid en gelijkslagtigheid van belangen zoekt, welke men het oude, het tegenwoordige Frankrijk verwijt niet te bezitten; en wij zien hoelang dit nieuwe rijk zelf bestand zou zijn tegen de toepassing van het grondbeginsel, krachtens welk hetzelve zijn afzonderlijk aanwezen zou veroverd hebben. Men zou, wilde men een zuivere rekening maken, van deszelfs grond al die kantons moeten afscheiden, die koren voortbrengen, al de valleijen waar vee geweid wordt, al de velden waar men den olijfboom aankweekt, alle boomgaarden, alle bijenkorven. Even zeer zou men van deszelfs bevolking moeten aftrekken hen allen die ijzer smeden, wol of zijde weven, allen in één woord die zich bezig houden met eene fabrijkaadje, welker voortbrengselen de mededinging der buitenlanders vreezen. Wij weten ook niet, en wij sidderen terwijl wij er van spreken, of zich geene scheuring openbaren zou tusschen de wijnlanden zelven, en of er niet weldra eene scheiding gevraagd zou worden door die, aan welke hunne, voor den uitvoer langs den Oceaan minder geschikte ligging, sedert lang verdienden prijs heeft leeren stellen op den ruimen, gewissen en snel vermeerderenden aftrek, dien zij in de midden- en noorder-deelen van Frankrijk vinden. Of wij bedriegen ons zeer, of, door gedurig meer hare tol-linie zaam te trekken, om er het onbestaanbare uit te sluiten, zou de administratieve federatie der Bordeausche requestranten zich weldra tot den omtrek harer hoofdstad en jurisdictie beperkt zien.

Deze laatste woorden hebben, om ernstig te spreken, het ware punt het vraagstuk gekenmerkt.

(Journal des Debats).

ADVERTISSEMENTEN.

(19508) HIJPOTHEKEN.

Den 7den Junij. J. DE JAGER Ez. qq. JOHANNES MATTHEUS COENRAADS, *eerste Hijpotheek*, ten behoeve RODOLPHE LE CHEVALIER, te vestigen op 1/18 gedeelte der Plantagie *St. Eustatius*.

Den 10den. M. L. FINSIJ, *num. ux.*, *eerste Hijpotheek*, ten behoeve H. G. ROUX *qq.* Boedel THOMAS PLUNKET, te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Watermolenstraat*, L^r B. N°. 21.

Den 16den. J. P. TAFARES, *eerste Hijpotheek*, ten behoeve Ambtenaren, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Kromme Elleboogstraat*, L^r. A. N°. 102.

Paramaribo, den 16 Junij 1834.

WENTHOLT,
fung. Griffier.

(19444) *De Exploiteur bij het Geregtshof* te SURINAME, zal op Vrijdag den 20den Junij 1834, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie Verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, bekend onder L^r. D. N°. 489, aankomende J. M. WELHAVEN, welk huis ten name van J. WELHAVEN, ten Kantore van den Koloniale Ontvanger en Betaalmeester is bekend.

Paramaribo, den 13 Junij 1834.

(26170) De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen op Woensdag, den 25 dezer, des namiddags ten *vier* uren, door den Vendumeester J. E. LIJONS, ter voorschreve Kamer, publiek doen verkoopen:

1°. Een *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de Voorstad *Zeelandia*, bekend onder L^r. A. N°. 10; aankomende den Boedel JOHAN BERNHARD WURMB.

2°. Een *ERF*, met de daarop staande *GEBOUWEN*, gelegen alhier aan de *Keizerstraat*, sub L^r. D. N°s. 217 en 218; aankomende den Boedel PLANTINA VICTORINA SONCRIS, Echtgenoote van M. J. GEEDERLIN.

De bewijzen van eigendom en verkoopconditien, zullen *drie* dagen voor den dag der verkoop, ten huize van opgemelden Vendumeester, ter *visie* liggen.

Paramaribo, den 18 Junij 1834.

C. A. FISCO,
2de *Commies.*

(26168) De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen op Vrijdag, den 27 dezer, des namiddags ten *vier* uren, ter voorschreve Kamer, door den Vendumeester J. E. LIJONS, publiek doen verkoopen:

Meubelaire Goederen, Mans en Vrouwen Kleederen, enz., enz.; aankomende de Boedels JAN HENDRIK RETEMEIJER, JAMES HARVIE, CHRISTIAAN JOHAN ESSER, JOHANNES VELLEUR, en de gerepudieerde gemeenschappelijke Boedel CORNELIS KEVEL, en nagelatene Echtgenoote S. E. SURMONT DE BAS.

Voorts de navolgende SLAVEN, als:

Den Neger *Johannes*, aankomende den Boedel ESTHER BRANDON, laatst wed. S^L. NUNES.

Den Mulat *Johannes*, aankomende de minderjarige Kinderen van wijlen MARIA DOROTHEA SCHMIDT.

De Negerin *Johanna*, met hare Kinderen *Cornelia* en *Wilhelmina*, en Kleinkinderen *Zaaantje*, *Annetta*, *Hendrina* en *Maria*; aankomende den Boedel JOHANNES VAN ZICHEM.

Paramaribo, den 18 Junij 1834.

C. A. FISCO,
2de *Commies.*

De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen op Vrijdag, den 27 dezer, ter voorschreve Kamer, publiek doen verkoopen:

Mans en Vrouwen Kleederen, enz., enz. aankomende de *desolate* Boedels: THOMAS WOOD, GEORGE VOLKERT CHALMERS, JOHANNES JACOBUS THUIJN, JOHANNES BENTELER, JACOB VAN MOURIK, de vrije Neger NIEUWJAAR van EUPHRATA, JEAN LOUIS BENJAMIN JESSURUN LOBO en APOLONIA van WELTEVREDE, bij den H. Doop genaamd JOHANNA APOLONIA; van alle welke Boedels geen genoegzame Goederen zijn gevonden, om Crediteuren te kunnen oproepen.

Paramaribo, den 18 Junij 1834.

C. A. FISCO,
2de *Commies.*

(24893) M. A. KEYSER, zal *MORGEN*, op VENDU verkoopen: Provisien, Stukgoederen, IJzerwaren, bestaande in Dominekrachten, Axen, enz.

Alsmede Kopie Beslagplanken; een Rijpaard, enz., enz.

(26180) Wordt TE KOOP gevraagd door T. B. PARRY, à *Contant*, 100 mille *BOLLETRIE SINGELS*, nadere informatie te bekomen aan de *Kauffalergracht*, L^r. B. N°. 143.

Paramaribo, den 19 Junij 1834.

(26181) Sedert gisteren heeft zich geabsenteerd: den Neger genaamd *Present*; wie denzelven terug bezorgt bij den Ondergeteekende zal daarvoor het gewone *vanggeld* genieten.

Paramaribo, den 18 Junij 1834.

C. A. RICHTER.

(26172) De minderj. J. R. ARRIAS vertrekt

Gedrukt te Paramaribo, bij de Erven J. BRINK.